

[Poul Møller.]

berettiget tro til, hvor det konservative folkeparti ville være. Altså, flere timer før regeringen havde truffet sin beslutning, udtalte jeg i fjernsynet, at vi ikke burde nedskære kroneværdien. Så derfor har regeringen ikke været og kan regeringen ikke være i tvivl om vores råd, og hr. Per Hækkerup var det heller ikke om mandagen, da vi havde første behandling af lovforslaget om avancementstop. Det fremgår af Folketings-tidende 1967-68, sp. 1430.

Statsministeren siger, at vor styrke i år var større end i 1949, hvor vi var nødt til at følge England fuldt ud. Ja, 1949 var jo efterkrigsårene, men mon ikke det, der er det afgørende i denne forbindelse, er, at vores industrieksport i mellemtiden havde medført, at vores interesser i England ikke var så fuldt dominerende, som de var det i 1949? I 1949 var Danmark endnu fortrinsvis domineret som et landbrugssamfund. I 1967 er vi mere og mere blevet et industrielt samfund.

Jeg skal ikke komme ind på alle de følger, som devalueringen, den britiske pundnedskrivning, har haft, men jeg vil dog gerne endnu en gang anholde statsministerens betragtning om, at de britiske priser kunne vi ikke konkurrere med, hvis ikke vi selv fulgte med noget af vejen. De britiske priser til EFTA-landene er jo blevet forhøjet; det fremgår af næsten alle indberetninger, vi har, at de er blevet forhøjet, således at vores konkurrenceevne ikke er særlig nedsat i forhold til Storbritannien.

Så talte statsministeren noget om, at nu var der da betingelser for en saglig forhandling, for nu var socialdemokratiet frigjort fra socialistisk folkeparti. Ja, hvornår var det, man blev frigjort fra socialistisk folkeparti i denne sag? Var det egentlig ikke først i eftermiddag, da man her fra talerstolen fik tilkendegivelsen af, at de seks ville stemme imod? Er det ikke således, at indtil i aften havde man stadig forhandlinger og havde man stadig noget, socialistisk folkepartis hovedbestyrelse skulle tage stilling til? I hele dette handlingsforløb fra den 18. november og frem til i dag er der, så vidt jeg ved, ikke på noget tidspunkt rettet nogen opfordring fra regeringens side til andre partier end socialistisk

folkeparti. Det er de eneste, der har været indbudt til realitetsforhandlinger om, hvad der skulle ske i forbindelse med den beslutning, statsministeren traf om en krone-nedskæring, inden han havde sikret sig parlamentarisk basis for den.

Statsministeren siger: nu ligger der et stykke praktisk indkomstpølitik her på bordet. Ja men jeg har nu aldrig opfattet vore forhandlinger om indkomstpølitik på den måde, at de skulle tilsidesætte overenskomsterne. Jeg har aldrig opfattet det på den måde, at det, der var tale om, når vi forhandlede om indkomstpølitik, var indgreb i overenskomster, der var afsluttet, der var bekræftet ved urafstemninger. Det, jeg forestillede mig om en indkomstpølitik, dengang det ord var moderne, det var da sandelig, at man fra samfundsmagtens side lagde en ramme, inden for hvilken man kunne afslutte overenskomsterne, at man sagde: samfundet kan tillade sig så og så megen lønstigning. Men jeg har aldrig forestillet mig og aldrig hørt nogen socialdemokratisk politiker sige: vi skal føre indkomstpølitik på den måde, at vi skal gribe ind i de aftalte og ved urafstemning godkendte overenskomster. Hvis det nu skal være trafikken, så tror jeg faktisk, det er meget farligt, og så tror jeg, indkomstpølitik bliver noget meget, meget farligt noget.

Så peger hr. Per Hækkerup og andre på, at man jo har organisationernes tilslutning. Og da er det, jeg vil sige — og jeg har sagt det før — at vel skal man have megen respekt for de mennesker, der styrer vores faglige organisationer, men jeg tror, de tiltager sig en beføjelse, de ikke har, når de efter en urafstemning tilsidesætter medlemmernes ret og forhandler den bort. Jeg tror faktisk ikke, de har denne ret. Man kunne kun sige, lønmodtagerne havde tiltrådt det, hvis lønmodtagerne som sådanne, de berettigede, der fik retten i kraft af overenskomsterne, var blevet spurgt — og det bliver de jo så ved valget.

Ja, statsministeren hæftede sig ved, at oppositionens standpunkt i denne sag var erhvervsfjendtligt og beskæftigelsesfjendtligt. Hvad sagde egentlig byerhvervene til statsministeren den søndag, da han ville devaluere? Tilsluttede de sig regeringens synspunkt? Så vidt jeg ved: nej. Og skulle